

Certifikát Pro Hanuše Kotouče O Přístupu K Účtu Jeho Rodičů

Finanzbezirksdirektion in Brünn
Dominikanerplatz 2 (Fernruf 18247, 18248).

G. Z. Dev. 129/42-IV. Brünn, den 12. Jänner 1942.
E-

An
Heinz K o t o u č
B r ü n n
Glacis 61/63.

Anl.:
Auf Grund der Kundmachung des Finanzministeriums (Prüfungssektion) in Prag vom 23. Jänner 1940, G. Z. 25.761/39-VI und vom 6. Dezember 1940, G. Z. 73.537/40-VI, bzw. vom 8. März 1940, G. Z. 9.221/40-VI wird die Auszahlung (~~des Betrages~~) des Betrages von
K 2.000.-- monatlich
in Worten zwei tausend Kronen monatlich
zu dem angegebenen Zwecke bewilligt, aus dem in dem Gesuche angeführten Konto (~~dem angegebenen~~) zu dem angegebenen Zwecke bewilligt.
vorausgesetzt, dass eine Bankvollmacht zur Verfügung über das Konto oder ein Auftrag der über das Konto verfügbaren Person vorhanden ist.
Im Auftrag: In Einverständnis:

Die erteilte Bewilligung ist 30 Tage vom Tage der Ausfertigung gültig.

Tento dokument nám povoloval dostat dva tisíce korun z blokovaneho účtu našich rodičů. Židovský majetek byl obvykle konfiskovaný, ale my jsme tohle povolení dostali jako děti bez rodičů. Pochází z roku 1942.

Naše rodiče uvěznili – otce v Kounicových kolejích a matku v trestnici na Cejlu. Podivuhodnou náhodou jsme otce ještě několikrát na zlomek chvíle uviděli. Do kolejí bylo povoleno přinášet

jednou týdně čisté prádlo. Při tom bratr jednou otce zahlédl za oknem vězeňské budovy. Pokusili jsme se pak pravidelně v tutéž denní dobu chodit kolem Kounicových kolejí a otec opravdu někdy opatrně vyhlédl za okenním sklem. Po krátkém čase byli však rodiče deportováni do koncentračních táborů. V roce 1942 byli oba zavražděni v Osvětimi, když matka předtím byla ještě vězněna v Ravensbrücku.

O smrti svých rodičů jsme ale s bratrem v té době nevěděli. Zůstali jsme prakticky sami, mně bylo dvanáct a bratrovi sedmnáct. V Brně už z našich příbuzných žila jen otcova maminka a sestra, avšak babičce bylo přes osmdesát let a teta byla chronicky nemocná. Byly obě zcela bezmocné a v roce 1942 byly zavražděny v Treblince a Rejowieci. Dostali jsme povolení odstěhovat se k rodině do Mohelna. Těšil jsem se na únik z hrozivého brněnského prostředí, ale v Mohelnu nebylo lépe. Skoro jsme nevycházeli na ulici – na vesnici byl náš osud ve své ojedinelosti ještě přízračnější, žlutá hvězda na oděvu potupnější. Byli jsme zařazeni do transportu odcházejícího z Třebíče.